

[H. C. Andersen.]

Jeg tror, Biografteatrene er lydhøre over for de Krav, Publikum stiller, og saa skal de ogsaa have Mulighed for at opfylde dem. Skulde det saa ske, at store Teatre giver særlig stor Nettfortjeneste, ja, saa tror jeg, der allerede er fundet Udvej for at gøre et Indhug i den alt for svulmende Kasse.

Men hvad man kan skade — det har der ogsaa været peget paa —, hvis man ikke bærer sig fornuftigt ad, det er Produktionen. Denne faar sædvanligvis 30 pCt. af Billetprisen, efter at Skatten er trukket fra. Jeg maa forstaa det saadan, at af de 30 pCt. anvendes ca. 10 pCt. til Udlejning og Administration i det hele taget. Nu er det sagt i det andet høje Ting og blev ogsaa nævnt her, at Produktionsprisen for en dansk Spillefilm ligger mellem 200 000 og 300 000 Kr., saa mange Penge skal en Film altsaa spille ind, før Producenten kan faa sine Udgifter dækket. Hvis man nu forestiller sig, at en dansk Spillefilm indspiller 500 000 Kr., vil man se, at Regnskabet stiller sig paa følgende Maade.

Efter den nugældende Lov skal der betales $\frac{2}{7}$ i Afgift og $\frac{2}{7}$ af 500 000 Kr. giver 142 800 Kr. til Stat og Kommune; af Restbeløbet gaar 30 pCt. til Producenten, det vil sige, naar først 10 pCt. er trukket fra til Administration og Udlejning; 30 pCt. af det tiloversblevne Beløb er 107 000 Kr., derfra gaar 10 000 Kr. til Udlejning, hvorefter der til Producenten bliver 96 000 Kr. Man erindrer, at Produktionsprisen ligger mellem 200 000 Kr. og 300 000 Kr. Efter Loven, som den nu vil blive, bliver det ikke $\frac{2}{7}$, der gaar fra til Stat og Kommune, men, saa vidt jeg forstaaer $\frac{3}{8}$, det vil sige, at Stat og Kommune vil indkassere 187 000 Kr., og der bliver da tilbage til Producenten ca. 85 000 Kr.

Heraf fremgaar med tilstrækkelig Tydelighed, at det er en meget vanskelig Opgave at være Filmsproducent i et lille Land, akkurat dobbelt saa vanskeligt i et Land med 4 Millioner Mennesker som i et Land med 8 Millioner. Hvis derfor ikke de danske Film er saa gode, at de kan sælges til Udlandet, vil Producentens Skaberglæde meget hurtigt fortage sig. Saadan et Par Lussinger til 100 000 Kr. pr. Stk. skal jo nok være tilstrækkeligt i Almindelighed. Men naar vi ikke selv producerer, maa vi indføre Film fra Udlandet; og saa vil en Bunke danske Penge finde Vej til andre Lande, fortrinsvis Amerika, da det jo er det Lands Film, det danske Publikum ønsker at se.

Hvis man nu vil bære sig fornuftigt ad, sørger man for at stille den danske Produktion gunstigt muligt, saa at Producenten faar Mod til at binde an med Opgaver, som, naar de løses rigtigt, som Resultat giver Film, der er Handelsvarer i Udlandet og derfor bringer Valuta hjem, i Stedet for at vi ellers skal øse Penge ud til Udlandets Produktion. Derfor hilser jeg med Glæde, at Ministeren har vist sin Forstaaelse over for Producenternes Vanskeligheder ved at tilsige dem et Beløb paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., der skal ydes som Støtte til kunstnerisk gode Film; men maa jeg alligevel ikke have Lov til at betragte dette som en helt foreløbig Foranstaltning? Jeg tror, der vil melde sig meget store Vanskeligheder. Man kan opstille det Spørgsmaal: hvem skal foretage Bedømmelsen af, om Filmen er kunstnerisk værdifuld? Og er det Manuskriptet, man ser paa, naar Spørgsmaalet om Tilskud skal afgøres, eller er det den færdige Film? Men især dette: hvem skal være Domstol? Det vil volde adskillige Vanskeligheder, som vil melde sig senere hen, det føler jeg mig overbevist om. Derfor vilde det være heldigt, om vi engang kunde naa saa vidt, at vi fulgte Norges Eksempel og tog en mindre Afgift af den indenlandske Filmsproduktion end af den udenlandske.

Nu kunde jeg jo tænke mig, at den højtærede Finansminister vil sige: Ja, men alt dette forudsætter en højere Billetpris. Ja, det gør det. Og saa kunde Ministeren dertil føje, at Billetprisen har den højtærede Minister ingen Indflydelse paa, og det erkender jeg. Men jeg siger det her, for at man maaske kunde minde de Institutioner, som har med Prisen at gøre, om, at Produktionen af dansk Film har Krav paa Bevaagenhed. Jeg fulgte Forhandlingerne i det høje Folketing angaaende denne Lovgivning, og jeg lagde Mærke til, at en af Ordførerne for et af de mindre Partier sluttede sin Tale med en Omskrivning af Catos berømte Slutningssætning, idet han sagde: For øvrigt mener jeg, at Filmen bør være fri Næring i Danmark. Med visse Forbehold kan jeg slutte mig dertil, men det Spørgsmaal skal ikke drøftes ved dette Lovforslags Behandling.

Der tales om, at man nu vil prøve paa at tage hele vort Biografteatervæsen og Filmsvæsen op til fornyet Behandling. Jeg synes, det er godt, at man er kommet ind paa den Tanke. Ogsaa den kan jeg støtte.

Med disse faa Ord vil jeg gerne anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig Behandling og Gennemførelse i det høje Ting.